

Министерство образования и науки
Луганской народной республики
Министерство культуры
Луганской народной республики
ГОУ ВПО ЛНР
«Луганский государственный университет
имени Тараса Шевченко»

Институт культуры и искусств

*Современные тенденции
художественно-эстетического
образования и воспитания детей и
молодежи*

Луганск
2016

Стандарты сценария, как правило, определяются теле-, кинокомпанией, однако в сценарной записи должны присутствовать и литературные и экранные черты. Сценарий должен давать полное изображение того, что будет увидено и снято режиссером и оператором, отчетливо передавать не только замысел автора, но и предлагать пластическое, звуковое и монтажное решение эпизодов. Именно в умении объединить в сценарии все известные способы выразительности и максимально полно обрисовать будущую «картинку» и реализуется творческий потенциал публициста.

Подведя итог, отметим, что в каждой системе написания телевизионного сценария существуют свои особенности, но в то же время каждая из них не является абсолютно оригинальной. Специфичность какой-либо из рассмотренных систем лежит не в основе принципиальной новизны, а в их специфическом соединении, каждая из которых показывает на целостность, важность и результативность полученных итогов. Взаимодействие этих систем способствует более полному восприятию готового продукта – сценария, и позитивно сказывается на эстетическом и творческом развитии личности зрителя.

ЛИТЕРАТУРА

- 1. Митта А. Н.** Кино между адом и раем / А.Н. Митта. – М.: Подкова, 1999. – 322 с.
- 2. Ромм М. И.** Беседы о кино / М.И. Ромм. – М., 1964. – 102 с.
- 3. Уолтер Р.** Сценарное мастерство: кино- и теледраматургия как искусство, ремесло и бизнес. [Электронный ресурс]. Режим доступа: // <http://kinodramaturg.ru/richard-uolter-scenarnoe-masterstvo-referat/>. – Загл. с экрана.
- 4. Сегер Линда.** Как хороший сценарий сделать великим. [Электронный ресурс]. Режим доступа: // <http://kinodramaturg.ru/linda-seger-kak-horoshij-scenarij-sdelat-velikim/>. – Загл. с экрана.

УДК [37.015.31:316.42]:070.1

Л. М. Якименко

доцент кафедри соціальних комунікацій
Луганського державного університету імені Тараса Шевченка

МЕДІАГРАМОТНІСТЬ ТА МЕДІАЕКОЛОГІЯ В КОНТЕКСТІ СОЦІАЛЬНО-КОМУНІКАТИВНОГО ДИСКУРСУ

Такі поняття масової комунікації, як медіаекологія, медіакритика, медіаграмотність, медіафілософія останнім часом усе частіше зустрічаються в дослідженнях вітчизняних і зарубіжних журналістикознавців. Разом із тим не можна сказати, що вони нові для європейської й американської спільноти, натомість вітчизняний споживач медійного продукту, на наш погляд, менше

підготовлений, аніж, наприклад, французький чи британський реципієнт до патогенного впливу ЗМІ. Іде мова насамперед про дітей, підлітків і молодь, адже вони є найбільш вразливими перед тиском медіа – особливо новітніх – на масову свідомість. Саме тому на часі розмова про таку міждисциплінарну галузь медіазнавства та медіадизайну, як медіаекологію, яка вивчає вплив символічних систем і технологій на соціальну організацію, пізнавальні процеси, політичні й філософські ідеї людського суспільства [2].

За даними Асоціації Медіа Екології, основні положення медіаекології зводяться до того, що характер концептуалізації дійсності в людській свідомості залежить від низки біологічних і технічних чинників, а також від кодових систем, які використовуються для подання інформації; засоби кодування й передачі інформації не нейтральні, вони певним чином впливають на сприйняття зовнішнього світу людиною; оскільки людська культура безпосередньо залежить від комунікації, зміни в комунікативній моделі мають серйозні ідеологічні й епістемологічні наслідки для екології культур [2].

Як вважає Б. Потятиник, загроза національній культурі й мові для нас – один із важливих аспектів медіаекології, інші ж люди в інших кінцях світу протестують проти того, що їм самим здається патогенним: екранного насильства, порнографії, реклами, пропаганди. Тобто медіаекологія займається цілим комплексом проблем, пов'язаних із формуванням та психологічним впливом рукотворного, ментального довкілля [4].

Уживання терміна «екологія» абсолютно не випадкове. Справа в тому, що починаючи з 1960-х рр. формування екологічного погляду на медіа й комунікацію відбувалося паралельно з поширенням екологічних ідей у цілому. Одними з перших, хто порушив питання про медіаекологію, потрібно назвати Ноберта Вінера, Зігфріда Гедіона, Жака Еллюля, Гарольда Інніса, Маршалла Маклюєна, Льюїса Мамфорда, Річарда Букмінстера Фулера, а також Еріка Хейвлока. Саме їх Гарольд Вільям Кун називає «постіндустріальними пророками» [5].

Офіційний концепт «медіаекологія» запропонував Н. Постман у своїй промові на Національному з'їзді викладачів англійської мови в 1968 р.: він визначив медіаекологію як вчення про екосистему. На думку Б. Потятиника, добрим вступом до розуміння сучасної медіаекології могла би бути книга Н. Постмана «Звеселяючись до смерті». Однак учений зізнався, що він запозичив вказаний термін у Маршала Маклюєна, канадського соціолога й культуролога, котрий уперше вжив його в 60-х роках ХХ ст. у своїх дослідженнях «Галактика Гуттенберга» (1962) й «Розуміння медіа» (1964). Саме тому сучасні західні медіаекологи (Media Ecology Association засновано кілька років тому в США та Канаді) ведуть свій відлік від нього [4]. На сьогодні вже існує Асоціація медіаекології, науковий журнал «Дослідження медіаекології» («Explorations in Media Ecology»), налагоджено співпрацю з Міжнародною асоціацією комунікації (ICA) [5].

На перший погляд, екологія медіа – відносно молода дисципліна, її методологічна база ґрунтується на методах і прийомах соціології, культурології, теорії систем, однак бурхливий розвиток ЗМІ, ЗМК, Інтернету й зростання їхньої ролі не тільки в суспільному житті, але й потужний вплив на кожного окремого індивіда зайвий раз переконує: застосування на практиці теоретичних розробок і застережень медіаекологів якраз на часі. Саме тому зростає інтерес не тільки до цієї науки, але й щораз частіше звучать заклики підвищувати рівень медіаграмотності, набувати навиків медіакритики, аби уберегти свідомість (і підсвідомість) індивіда від патогенного впливу ЗМІ. Отже, наукові здобутки медіаекологів повинні стати посібником для сучасних споживачів медійного продукту.

На пострадянському просторі – особливо в Україні й Росії – філософію медійної екології виводять з ідей Володимира Вернадського про ноосферу. Тому не випадково в листопаді 2012 р. у Московському державному гуманітарному університеті імені М.Шолохова відбулася II Міжнародна науково-практична конференція «Молодь і медіа. Екологія медіапростору», присвячена дослідженню питань медіаповедінки молоді в новому медіасередовищі, екології медіапростору в умовах глобальної трансформації особистості й суспільства, а також неосферним підходам до медіаінформаційної грамотності й медіаосвіти [3].

У дослідженнях екології масових комунікацій, вважає Б.Потятиник, головне завдання: ідентифікація патогенних текстів та визначення способів їх нейтралізації. Патогенні тексти поділяються на два типи. До першого належать ті, які спираються на емоції задоволення (порнографія, гіперболізована реклама). Це т.зв. задоволення першого рівня, пов'язане із сексуальним чи егоцентричним інстинктом, спрямованим на володіння речами. До другого типу належать ті різновиди патогенного тексту, які ґрунтуються на емоції незадоволення (телевідеонасильство, пропаганда расової, релігійної, національної, класової ворожнечі, війни). Цим різновидам патогенного тексту притаманне бажання позбутися незадоволення шляхом фізичного усунення опонентів. Зрозуміло, що в цьому разі інтенсивно експлуатуються й культивуються почуття ксенофобії, ненависті, заохочується агресивна поведінка [1, с. 30].

Тому на часі згадати про медіаграмотність (американська концепція загальної суспільної медіапросвіти, починаючи зі шкільного віку) та медіакритику, котра передбачає кваліфіковану професійну участь у процесі оцінювання медіаподій та медіадискурсу. Таким чином, з одного боку, медіакритика виходить на глибоку медіафілософію й дослідження медій, спираючись на творчу активність журналістів та незалежних інтелектуалів, а з іншої – межує з просвітництвом медіаграмотності.

За словами Н.Зражевської, розуміння масово-комунікаційних ефектів потрібне кожному. Професійні комунікатори мають добре володіти цим ефективним інструментарієм та орієнтуватися в небезпеках, на які вони,

свідомо чи несвідомо, можуть наражати суспільство. Поряд із тим, споживачі масової інформації також потребують знання теорії комунікації, щоб не ставати жертвами маніпуляцій. Такого роду медіа-просвітництво так чи інакше передбачає не лише схоплення окремих поверхових істин, а й опанування сучасних теоретичних досягнень соціальних та гуманітарних наук [1, с. 31 – 32].

Разом із тим вітчизняна медіанаука перебуває на світанку свого розвитку, а тому вимагає комплексних досліджень із медіакритики, медіафілософії, медіаграмотності й медіаекології саме на ґрунті сучасних реалій.

ЛІТЕРАТУРА

- 1. Квіт С.** Масові комунікації: Підручник / Сергій Квіт. – К. : Вид. дім «Києво-Могилянська академія», 2008. – 206 с.
- 2. Медіаекологія** [Електронний ресурс]. – Режим доступу: // <http://uk.wikipedia.org/wiki/Медіаекологія>. – Загл. с екрана.
- 2. Министерство образования и науки РФ Московский государственный гуманитарный университет имени М. А. Шолохова** [Электронный ресурс]. – Режим доступа: // <http://mic.org.ru/sem-konf/144-ii-mezhdunarodnaya-nauchno-prakticheskaya-konferentsiya-molodezh-i-media-ekologiya-mediaprostranstva>. – Загл. с экрана.
- 4. Потятиник Борис.** Особливості національної медіаекології «Нас нищить те, що ми любимо» / Борис Потятиник [Електронний ресурс]. – Режим доступу: // <http://www.franko.lviv.ua/Subdivisions/mediaeco/rich.html>. – Загл. с экрана.
- 5. Статті Медіапросвіта.** История медиаэкологии. Автор – Карлос Сколари, Concell de l’Audiovisual de Catalunya, перевод – Владимир Степано [Электронный ресурс]. – Режим доступа: // <http://osvita.mediasapiens.ua/material/2458>. – Загл. с экрана.

УДК 378.011.3-051:784

С. П. Федорищева

доцент кафедри пения и дирижирования

Луганского государственного университета имени Тараса Шевченко

ФОРМИРОВАНИЕ НАВЫКОВ ИСПОЛНИТЕЛЬСКОЙ ИНТЕРПРЕТАЦИИ ВОКАЛЬНЫХ ПРОИЗВЕДЕНИЙ У СТУДЕНТОВ МУЗЫКАЛЬНОГО ВУЗА

Стратегия развития музыкального образования XXI веке предусматривает дальнейшее совершенствование процесса профессиональной подготовки квалифицированных кадров для повышения качества образования. В связи с этим учебные программы высших учебных заведений нужно строить таким образом, чтобы как можно полнее раскрывать перед студентами возможности профессионального совершенствования. Необходимо возвести студента на